

ցառութեամբ նրանք վարում են համեստ և կա-
նօնաւոր կեամք. և ամբողջ երկու տարի ապրե-
լով նրանց շրջաններում, ես չեմ տեսել, որ նը-
րանք հարթեցողութիւն անեն կամ թուղթ խա-
զան:

Աբ. Ապ.

ՆԵՐԻՑԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

Քանի մի օր առաջ, ինչպէս մեզ գրում է
ԱԽԱՐԱՎԱՐԻՑ մեր թղթակիցը, Եջմանցնից
ուղարկված քննիչ Լևոն ապեղայ Խօջայեանց այ-
ցելեց այդ քաղաքի հայոց ուսումնարանները,
ուսուցիչների գրութեան մասին հարց ու փորձ
արեց, կարևոր խթհուրդներ տուեց ուսուցչական
խմբին և ապա այդանքից մեկնեց դէպի Ախալց-
իխա:

Դերասան, Սարդարեանց խնդրում է մեզ տպագրել հետեւեալը։ «Եթէ լրագրութիւնը բարոյական կրթիչ նշանակութիւն ունի, իր ընթերցողների համար, նոյնպէս անաջառ դատարկ վիճակում պատճուն էլ ունի նաև բայց գիրքադրաբար հայերին մէջ կան մի տեսակ լրագիրներ, որոնք կարծես իրանց նշանաբանը դարձրել են՝ կիրք ու բամբառնք։ Բաց անելով իրանց էջերը յայտնի տեսակի բամբասող յօդաւածագիրներին, որոնք սրբան, նըուան միասում, ցեխուում են, մի և նոյն ժամանակական նոյն թերթերը չնա բարեհաճում տպագրել հերթումներ այն մարդկանց կողմից, որոնք պահանջում են անաջառութեամբ ճշմարտութիւնը Արականներւու։»

ԾԱՄԱԽՈՅՑ մեզ գրում են հետևեալը. «Ծուտով
ըշգայ ձմեռը, ժաղավրդին վառելափայտ է հար-
սագը, բայց ինչպէս տեսնում ենք այս կողմերի
մնտառապեաները խիստ սակաւ են թոյլ տալիս
մնտառից վառելափայտ դուրս բերել՝ ժաղավրդի

Ոուսաց գրամատիական խոմքը, կիրակի
բերք, առաստօնեան ներկայացումների է ա
պլաստրապէս դպրոցների աշակերտների և
կելտուհիների համար:

Առա ենոտում են տպագրել հետեւալը. «Հա-
յականու հայ հասարակութիւնը իր խորին չորհա-
պակաթիւնն է յայտնում պապ Ա. և Ս. Լալա-
կանցներին, պրոնց առատաձեռն նուիրատու-
եամբ շամախեցիք կարտզացան լիովին օդնել

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Բ Ա Կ Ա Ն

Այստեղ կաթօվիկութիւնը մեզաւոր չէ, մեր
ըստ իրանք թիֆիկացի հայ-կաթօվիկներն են, ո
չն կամնում, չն սիրում պահել իրանց մ
նի լազմն, մայրենի պարագաւթիւնը, ձէսը, կ

Ահա երեք շաբաթ է որ տասեղ են: Թիֆլիս
ալիս, ինձ շատ հետաքրքիր էր թէ արդեօք ինչ
ութեան մէջ են Թիֆլիսի հայ-կաթոլիկ համայն-
ք եկեղեցական-դպրոցական գործերը: Խրիմ գա-
ռաւացի, ես սպասում էի մեր կրօնակից համայնքը
յատեղ անհամեմատ բարձր զարգացած դրու-
եան մէջ գտնելու, քան թէ մեր միւս գաւառա-
սակ համայնքները. սակայն ես տեսայ Թիֆ-
լի հայ-կաթոլիկների զարգացումը աւելի սոոր
ստիճանի վրա, քան թէ Ախալցիունի, Ալքսանդրօ-
վլի և Նոյն լակ Արգուլիսի հայ-կաթոլիկների հա-

Այստեղ ես տեսայ հայ-կաթոլիկների եկեղեցին լորովին կերպարանափոխաված, մինչդեռ այդ էս չէր առաջ, այս իսկ Հայ Զաքարիայ Գուրգեանի օրով, 1878թ.: Միջի փողացի ս. Աստուծան եկեղեցում, որը շինաված է Խոտոքշուրեցի և զրուցի հայ-կաթոլիկների փողով և որի մէջ շտ աղատ կատարվում էր հայկական ժամացութիւնը, —այժմ մտցրած են լատինական սուրբթիւններ, լատին, մեղ համար բոլորովն անսկանալի լեզու, լատինական կարգ ու սարք: Իսկ Կովկասի ս. Պօղոս-Պիտրոս եկեղեցում ուսարվում է հայկական թիւ—պատարազը, անց Ժամերգութեան, բայց հայ-կաթոլիկների հայնքից ոչ չէ կարող ներկայ լինել հեռաւութեան պատճառով:

Հոկտեմբերի 11-ին, կիրակի օր, Միջի փողոցի Աստուածածնի եկեղեցում պատարագ մատուց եցի քահանայ տէր-Անտօն Տէր-Մարտիրոսեան, առք եր ներկայ լինելու տևամել որպիսի փառով խոտորջուրեցիները և գաւառացի հայ-թօվիկները շտապում էին դէպի եկեղեցի ի-

թեամբ։ Վերոյիշեալ դրաման տիկին Ստրեպետովայի բէպերտուարի ամենաաջող պիեսաներից մէկըն է, որի մէջ Ստրեպետովա կարողանուում է ցոյց տալ իր տաղանդի ամենանուրբ կողմերը։ Եւ ճշշմարիտ, Ստրեպետովա դրամայի երկք գործողութիւններուուն ևս հաւասարապէս մեծ աջողութեամբ կատարեց Եւգենիա Միքրոնովայի դերը։ Հատ լաւ էին կալուածատէր Միկոլիզօվի դերում պ. Ֆօրկատախ և պ. Սիմաշկօ-Օրլով բէզուակնիի դերում։ Առասարակ պ. Սիմաշկօ շատ լաւ է մուժիկների դերերում։ Պէտք է ասած, որ այս անգամ անսամբլը լաւ էր. բալոր գերակատարները, սակաւ բացառութեամբ, իրանց ամպլուայի գերերն ունեին։ Վողըլիին ևս բաւական զուարձութիւն պատճառեց հասարակութեան. թատրոնը լի էր։

Մեզ իսնդրում են տպագրել հետևեալը. «Կովկասի հայոց բարեգործական ընկերութեան խորհուրդը մատուցանում է սրանով իր չորհակալութիւնը շնորհի պ. Յովհաննէս Աղամեանին, որը նուիրել է ընկերութեան Շուշու ընթերցարան-գրատան՝ 300 րուբլի, այդ գումարով գրքեր գնելու, ի յիշանակ իր հանգուցեալ մօր, Խանում Աղամեանի»:

բուրժուազիայի իրէալի համարձ Ապա, երկրորդ յօրելեար Պարիզիուսի կարձ ճառից յետոյ, Ոլիստէր մի չնորհաւրական նշանառու ճառ խօսեց, սրի մէջ գովիճուով խօսելով ալատամառթեան երկու վետերանների ծառայութիւնների մասին, հուեաօրը յարձակվեց ընտրուների մէջ տարածված փոքրութեան վլա՛ իշխան Բլամարկի բէժիմի ժամանակը: Այդ երկշուտութեան պատճառով տղատ մտածողների կուսակտութեան

Ծնորհակալութեամբ ստացանք «Ալիքնելմ թէլլ»
փոքրիկ գրքոյկը, հեղինակութիւն Լամարտինի,
թարգմանութիւն Համբարձում Առաքելիսանի: Ս.յդ
գրքոյկը արտասապված է «Տարազ» շաբաթագրից
և արժէ 15 կոպէկ: Տպված է «Արօր» ասպարա-
նում, ներկայ 1892 թւին:

ԱՐՏԱԿԻՆ ՏԵՍՈՒԹՅՈՒՆ

ՎՐԹՅՈՎ ԵՒ ՊԱՐԻՁԻՈՒՄ

Նոյեմբերի 1-ի թւով (նոր տամարտվ) Կ. Պօլ-
սից գրում են արտասահմանեան լրագիրներին
հետեւալը:

«Յրէկ Վայսեպքարտաչնում համդիմաւոր կերպով տօնվեց Վրիխով և Պարիսիուս պատգամաւորների պարլամենտական դրույնելութեան 25-առթիվ օրէ ի վեր Սուլվանի առաջին բժիշկ Մավրոյէնի փաշան Երլարզի Պալատին քուի ունեցած ստանէն հեռացեր էր և իր թուղթեր ու

պէտք է վերագրել նրան, որ թիֆլակի հայ կաթօ-
լիկները գիտեն մշտեանց օգնել: Ըստանիքում
նրանք խօսում են վրացերէն, թէև հայերէն էլ
լաւ գիտեն: Եկեղեցում կարգում են Վենեցիայում
տպված «Պարտէզ»-ը, որը աղօթազիրք է Սաղմո-
սից և Նարեկից, ուրեմն եթէ հայերէն աղօթագիրք

նակարգութեամբ, պէտք է որ լաւ հասկանան հայեցն: Եկեղեցում պատրապը լինում է լատին լեզով, որը ոչ չէ հասկանում, իսկ քարոզը՝ վրացերէն: Մի ժամանակ Աւետարանն էլ կարդում էին վրացերէն, սակայն այդ առժմութեամբ հայ կաթոլիկները պէտք է մտածեն սիրեն իրանց մայրենի լիզուն, որ ամեն մի անհատի, ամեն մի ազգի սուրբ պարտականութիւնն է, սկզեն իրանց անփական և կեղեցում պետքանիւթեամբ:

զավասար լազուռակ սահմանացութիւնը և պատարագ
աննել, որպէս զի մասարազ սերունդը դասախրակիլի
մայրիննի լեզուով ու մայրիննի ոգով։
Ի դէպ, յիշեմ մի անչքը, որը ինձ վրա շատ
տիտոր տպաւորութիւնն թողեց։ Ներկայ թւի
սեպահեմբեր ամսին թիֆլամաբնակ ալեքսանդրո-
պօլից Պոլոս Գոմինիկեան տարել է իր որդուն
հայ-կաթօլիկաց դպրոցը. այդտեղ նրան յայտնել
են, որ դպրոցում կը սովորեն լատիներէն և ուս-
ոներէն. նա կամեցնել է տղային նախ մայրենի լե-
զուով դաստիարակել, այդ պատճառով տղային
տարել է Ներսիսեան դպրոցը, ինսպիրաց ընդու-
նել երթեսեկ թոշակատու աշակերտաց թւի շարքում.
սակայն հոգաբարձութիւնը մերժել է նրա ինսպիրը
միայն այն պատճառով, որ աղան «հայ-կաթօլիկ
է»։ Ո. Գոմինիկեան շատ աղաչել լանդուել է, օրի-
նակ բերելով, որ էջմիածնի Գէորգեան ճեմարա-
պէտք է լու մանկանց քաղցր թոթովանքը, որ

արտասանվում է մայրենի լեզուով։
Նըր և կենդեցում աղօթում են հայերէն, էլ ինչ
հարկ կայ լատիներէն պատարագիւ։ Աթէ Աստու-
ծուն ընդունելի են «Պարտէվլի» աղօթքները, որոնք
գրված են հայերէն, մայրենի լեզուով, և համառօ-
տութիւն են, քաղուածք են Աւետարանից։ Սաղ-
մուխ ու Նարեկից, չէ որ շատ յարմար է ժա-
մերկութիւնը, շարականները և երգերը մայրենի լե-
զուով լինեն. այլաբէս նրանք խորթ, օտար և ան-
համ են։

Ո՞նք առաջնական է աղօթքը և աղօթքը է լինի
մայրենի գաստիարակութիւն առնելուն, սակայն
հոգաբարձութիւնը վերջնականապէս մերժել է
ասելով «Դուք՝ հայ-կաթոլիկ էք, ձեր որդուն չէ
կարելի հայոց դպրոցում ընդունել»։

Խեղճ ծնողը մնացել է շուարած. ինչ անէ, որին
դիմէ իր որդուն մայրենի լեզուով դաստիարա-
կելու, հայ դպրոցի դուռը նրա համար փակում
են, որիշ տեղ չը կայ... ինչ անէ... Եւ այսպիսի
ծնողներ ու մանուկներ քիչ չեն մեր մէջ։

Յաղ-կալծօլիկ- Ծիրակնեցի

